

сила и дълбочина Андреевъ догонваше Сарафова, който игра тази роля преди него.

Внушително е състоянието на чорбаджи Гено при полагането на клетва отъ сина му Радославъ. Богомилъ Андреевъ едва понасяше това положение, чувствуваше се, че се олюлява голѣмата му фигура, че краката му се подкосяватъ. А когато се падна жребия — неговия Радославъ да убие предателя на комитетскитѣ хора — предателятъ е самия Гено — нервитѣ му не издържаха, той не устоя на вътрешния огънь и — припадна. Въ тоя мигъ душевната му борба бѣ крайно убедителна.

Въ последното действие борбата у Гено стига своя връхъ — той съ самозадоволство извършва предателство. И гордъ е съ това, защото спасява децата си. Така мисли той — но за последицитѣ и презъ умъ не му минава. „Милѣхъ за своето, за децата си“ — ето всичко. Друго обяснение нѣма. Зрителитѣ, въпрѣки това признание, се възмущаватъ, не могатъ да понесатъ отвратителния егоизъмъ на Гено, иде имъ да крещатъ — какво по-хубаво за артиста Б. Андреевъ. Тъкмо съ това негодувание на зрителитѣ той постигаше целта си на сцената.

Финалтъ се развива свѣткавично. Радославъ обвинява баща си, посѣга да го убие, но сърдцето му не дава. Честолюбивиятъ синъ убива себе си. Другитѣ деца — Иванъ и Гроз-